

Panium - numer dziewięć

Czwarta linia

Jeff Pippenger

2025-04-01

I król południa uniesie się gniewem, wyjdzie i będzie z nim walczył, z królem północy; a on wystawi wielkie mnóstwo, lecz to mnóstwo zostanie wydane w jego ręce. A gdy usunie to mnóstwo, jego serce się wywyższy; i straci dziesiątki tysięcy, lecz przez to się nie umocni. Daniela 11:11–12.

Wersety jedenasty i dwunasty przedstawiają zwycięstwo Putina nad Ukrainą i Unią Europejską oraz późniejsze następstwa i reperkusje dla Putina po jego zwycięstwie w wojnie na Ukrainie, jak to ukazuje Ptolemeusz poprzez swoje zwycięstwo pod Rafią w 217 r. p.n.e. i swój upadek w wersecie dwunastym. Tematem tych wersetów jest wzlot i upadek króla Południa.

Do tej pory artykuły identyfikowały podstawowe tematy proroczych wątków rozdziału jedenastego. Werset jedenasty wymaga jeszcze trochę czasu, zanim przejdziemy dalej w rozdziale. Księga Daniela 11:11 koresponduje z Księgą Objawienia 11:11.

A po trzech i pół dniach Duch życia od Boga wstąpił w nich i stanęli na nogi; a wielki strach padł na tych, którzy ich ujrzeni. Apokalipsa 11:11.

W 2023 roku dwaj świadkowie zabici przez bestię z bezdennej otchłani stanęli na nogi. Świadectwo rogu republikańskiego rozpoczęło się w 2015 roku wraz z ogłoszeniem przez Donalda Trumpa zamiaru kandydowania na prezydenta, a w 2020 roku smok, reprezentowany przez globalistów na świecie, a także globaliści z Partii Demokratycznej we współpracy z globalistami z Partii Republikańskiej (RINO), ukradli wybory i osadzili Joe Bidena, tym samym zabijając Donalda Trumpa na ulicy. Róg protestancki, reprezentowany przez służbę Future for America, został zabity poprzez szerzenie błędnej przepowiedni opisującej atak islamu na Nashville. W 2023 roku oba rogi, republikański i protestancki, zostały wskrzeszone. Werset jedenasty wskazuje na początek wojny na Ukrainie w 2014 roku, aż po ostateczne zwycięstwo Putina i Rosji.

Werset jedenasty jest testem wizualnym, którego kulminacją jest sąd nad adwentyzmem w ogóle, a także nad tymi, którzy przyjęli światło 9/11 i nadejście trzeciego biada, lecz przede wszystkim dotyczy on tych, którzy zostaną pociągnięci do odpowiedzialności wobec światła prorocstwa, które było stopniowo odpieczętowywane od lipca 2023 roku.

Przywódstwo adwentyzmu zostało pominięte w 1989 roku, co zostało zobrazowane typologicznie przez narodziny Chrystusa w tamtym okresie proroczym. Podczas chrztu Chrystusa zaczął On powoływać uczniów, którzy stanowili „fundament” Kościoła chrześcijańskiego, co typologicznie wskazuje na 11 września, gdy wraz z nadejściem islamu trzeciego „biada” Pan poprowadził swój lud z powrotem na dawne ścieżki Jeremiasza, które reprezentują fundamenty adwentyzmu. 11 września rozpoczął się sąd nad żywymi, poczynając od domu Bożego, a adwentyzm odrzucił światło anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy równie stanowczo, jak Żydzi odrzucili Jezusa

jako Mesjasza. Ci, którzy przyjęli światło anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, zostali następnie poddani próbie rozczarowaniem 18 lipca 2020 roku.

W lipcu 2023 roku światło Daniela 11:11 identyfikuje zewnętrzną linię prawdy na czas obecny. To światło zewnętrznego wypełnienia prorocstwa, zawarte w wersecie jedenastym rozdziału jedenastego Księgi Daniela, zostało otwarte zmartwychwstałym pannom w wersecie jedenastym rozdziału jedenastego Księgi Objawienia. Księga Objawienia identyfikuje historię wewnętrzną, którą Daniel otwiera jako historię zewnętrzną.

Ci, którzy rozważyli światło objawione począwszy od lipca 2023 roku, stanowią dwie odrębne klasy, ponieważ byli już tacy, którzy po lipcu 2023 roku kroczyli razem, a teraz już nie kroczą razem. Sąd jest stopniowy i począwszy od 9/11 Kościołowi Adwentystów Dnia Siódmego został dany "czas na upamiętanie się" za odrzucenie "zasad wykładni prorockiej przyjętych przez Millera i jego współpracowników", które były stopniowo odrzucane począwszy od 1863 roku. Począwszy od 9/11 aż do 18 lipca 2020 roku Kościołowi Adwentystów Dnia Siódmego została dana ostateczna sposobność do upamiętania się, a w tym momencie zostali poddani próbie ci, którzy uczestniczyli w proklamacji Nashville w 2020 roku. W lipcu ostatnią fazę oczyszczenia reprezentują wersety jedenaste rozdziałów jedenastych w księgach Daniela i Objawienia.

To właśnie w tym procesie testowania zostaje przeprowadzona druga z trzech prób. Druga próba jest próbą wizualną; poprzedza ją próba apetytu i kończy się trzecią próbą, która, w przeciwieństwie do dwóch poprzednich, jest próbą lakmusową. Gdy panny budzą się o północy na wezwanie "Oto oblubieniec nadchodzi", jedna grupa ma niezbędny olej, a druga go nie ma i przepada. Milleriści przeszli przez to właśnie doświadczenie i w ten sposób wykazali zrozumienie zarówno zewnętrznej, jak i wewnętrznej linii prorocstwa.

Gdy głosili poselstwo drugiego anioła, utożsamiając upadłe kościoły protestanckie z córkami Babilonu, głosili poselstwo, które było zewnętrzne względem ich własnego doświadczenia. Aby głosić poselstwo wołania o północy, najpierw musieli zobaczyć siebie jako panny, które znajdowały się w czasie zwłoki. W wersecie 11 zarówno Daniela 11, jak i Objawienia 11 poselstwa wewnętrzne i zewnętrzne zostały ukazane jako terazniejsza prawda od lipca 2023 roku.

W pierwszym rozdziale Księgi Daniela drugim, wizualnym testem było to, że stwierdzono, iż Daniel i trzej młodzieńcy mieli oblicza piękniejsze i tęższe w „wyglądzie” niż ci, którzy jedli babilońską strawę. W drugim rozdziale test wizualny jest przedstawiony jako test proroczy, który wymaga poprawnej interpretacji ukrytego przesłania, które ostatecznie okazuje się obrazem królestw prorocstwa biblijnego. Rozdziały pierwszy, drugi i trzeci Księgi Daniela przedstawiają pierwszego, drugiego i trzeciego anioła z czternastego rozdziału Księgi Objawienia.

Drugi anioł z czternastego rozdziału Apokalipsy dotyczy zewnętrznego poselstwa w historii millerystów, a drugi rozdział Księgi Daniela również odnosi się do linii zewnętrznej poprzez obraz bestii historii proroczej. Próba wizualna w pierwszym rozdziale była oparta na Danielu i jego trzech towarzyszach, a zatem stanowi linię wewnętrzną. Zewnętrzna i wewnętrzna linia prorocstwa, ukazane w paraleli rozdziałów 1–3 Księgi Daniela z trzema aniołami z Apokalipsy 14, stanowią kolejne świadectwo poselstwa drugiego anioła, wypełnionego przez millerystów.

Milleryści ogłosili zarówno zewnętrzne, jak i wewnętrzne przesłanie, gdy wypełnili zwiastowanie Wołania o Północy. Ich zewnętrznym przesłaniem był drugi anioł z czternastego rozdziału Objawienia, co bezpośrednio wiąże przesłanie millerystów z drugim aniołem oraz z posągiem z drugiego rozdziału Księgi Daniela. Posąg przedstawia zewnętrzne królestwa opisane w prorocत्वach biblijnych — od dosłownego Babilonu aż po współczesny Babilon, który dobiega końca wraz z zamknięciem czasu łaski dla ludzkości. Milleryści ponownie nawiązują do zewnętrznego przesłania o Babilonie. Próba Daniela miała charakter widzialny i opierała się na diecie, którą wybrał, a pierwszy anioł z dziesiątego rozdziału Objawienia, który zstąpił i postawił jedną nogę na ziemi, a drugą na morzu, miał otwartą małą księgę, którą Janowi nakazano zjeść. Pierwszy anioł jest przedstawiony przez apetyt, a po nim następuje widzialna próba. Ta widzialna próba obejmuje wewnętrzną i zewnętrzną linię prawdy.

Werset jedenasty rozdziału jedenastego Księgi Daniela, równoległe z wersem jedenastym rozdziału jedenastego Księgi Objawienia, przedstawia podwójny test wizualny. Test ten kończy się próbą lakmusową, gdy panny ujawniają, czy mają oliwę, czy nie. To objawienie następuje tuż przed zakończeniem czasu próby przy prawie niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. Zakończenie czasu próby przy prawie niedzielnym miało swój typ w dniu 22 października 1844 roku. Tuż przed 22 października 1844 roku, 17 sierpnia 1844 roku, milleryci roznieśli poselstwo niczym fala przyptywu wzdłuż wschodniego wybrzeża Stanów Zjednoczonych.

Rok 1989 jest czasem końca, kiedy Księga Daniela została odpieczętowana, a gdy Księga Daniela zostaje odpieczętowana, zawsze następuje wzrost poznania, który powoduje powstanie dwóch grup czcicieli. Rok 1989 jest pierwszym z tych trzech testowych kamieni milowych, tak jak typologicznie zapowiadało to przybycie pierwszego anioła w 1798 roku. Gdy pierwszy anioł zstąpił 11 sierpnia 1840 roku, był typem anioła z osiemnastego rozdziału Apokalipsy zstępującego 9/11. Pierwsze rozczarowanie w historii millerystów wyznaczyło przyjście drugiego anioła i typologicznie zapowiadało 18 lipca 2020 roku oraz początek czasu zwłoki. Milleryci stopniowo przebudzali się do poselstwa drugiego anioła i do świadomości, że to oni są pannami z przypowieści o dziesięciu pannach. Zostali w pełni przebudzeni na zjeździe namiotowym w Exeter w sierpniu 1844 roku. Sto czterdzieści cztery tysiące zostali przebudzeni w lipcu 2023 roku, gdy rozpoczęło się stopniowe odpieczętowanie poselstwa Wołania o północy.

Czas zwłoki zakończył się dla millerystów w Exeter, podobnie jak zakończył się dla rodziny Łazarza, gdy Jezus wskrzesił Łazarza, co stało się ukoronującym aktem służby Chrystusa, gdy Łazarz stał się „pieczęcią” Jego służby. Zmartwychwstanie Łazarza wyznacza koniec czasu zwłoki i zapieczętowanie ludu Bożego. Następujący po tym Triumfalny Wjazd był typem proklamacji Okrzyku o północy w historii millerystów. Tematem wersetu jedenastego z jedenastego rozdziału Księgi Daniela jest wzlot i upadek króla południa i prowadzi on do bitwy pod Panium w wersety od trzynastego do piętnastego. Te wersety stanowią papierak lakmusowy, gdzie pieczęć zostaje umieszczona na czołach mężczyzn i kobiet, którzy w wersecie szesnastym mają zostać podniesieni niczym sztandar.

Werset piętnasty spełnił się w bitwie pod Panium, która zbiega się z wizytą Chrystusa w Cezarei Filipowej. Tam, w Cezarei Filipowej, Chrystus zmienił imię Szymona, syna Jonasza, na Piotr, co

wyznaczało zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy. Od tej pory zajaśniało uczniom światło wkrótce nadchodzącego krzyża. Gdy Chrystus tuż przed krzyżem zmienił imię Szymona na Piotr, było to zgodne z próbą lakmusową Exeteru i Łazarza, prowadzącą do triumfalnego wjazdu do Jeruzolimy. Zjazd namiotowy w Exeter od 12 do 17 sierpnia oznacza ostateczne ugruntowanie w prawdzie przed wstrząsem, którym jest trzęsienie ziemi prawa niedzielnego w jedenastych rozdziałach Księgi Daniela i Objawienia.

"Praca w Battle Creek ma ten sam charakter. Kierownictwo sanatorium związało się z niewierzącymi, dopuszczając ich w mniejszym lub większym stopniu do swych narad, ale to tak, jakby zabierali się do pracy z zamkniętymi oczami. Brakuje im rozeznania, by dostrzec, co w każdej chwili może na nas spaść. Działa duch desperacji, wojny i rozlewu krwi, i ten duch będzie narastał aż do samego końca czasu. Jak tylko lud Boży zostanie zapieczętowany na czołach — nie chodzi o żadną pieczęć ani znak, które można zobaczyć, lecz o ugruntowanie w prawdzie, zarówno intelektualne, jak i duchowe, tak że nic nimi nie zachwieje — jak tylko lud Boży zostanie zapieczętowany i przygotowany na wstrząs, on nadejdzie. W istocie już się rozpoczął. Sądy Boże już teraz spoczywają na ziemi, aby nas ostrzec, byśmy wiedzieli, co nadchodzi." Manuscript Releases, tom 10, 252.

Zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy zostało przedstawione przez zjazd obozowy w Exeter, zmianę imienia Szymona na Piotra dokonaną przez Chrystusa oraz wskrzeszenie Łazarza. To wskrzeszenie stanowi typ wskrzeszenia dwóch świadków w rozdziale jedenastym Apokalipsy. Wersety od dziesiątego do szesnastego przedstawiają ukrytą historię wersetu czterdziestego. Odpieczętowanie ukrytej historii wersetu czterdziestego rozpoczęło się w ramach historycznego wypełnienia wersetu jedenastego i wojny na Ukrainie. Od lipca 2023 roku ta ukryta historia jest odpieczętowywana przez Lwa z pokolenia Judy.

Gdy kandydaci do grona stu czterdziestu czterech tysięcy zostali wskrzeszeni w wersecie jedenastym jedenastego rozdziału Apokalipsy, rozpoczęła się prorocza, wizualna próba, którą trzeba zdać, zanim przy ustawie niedzielnej zamknie się czas łaski, a siostra White określa ją jako próbę obrazu bestii.

Pan jasno mi ukazał, że obraz bestii zostanie utworzony, zanim zamknie się czas łaski; gdyż ma to być wielka próba dla ludu Bożego, przez którą rozstrzygnie się ich wieczny los. Twoje stanowisko jest taką płataniną sprzeczności, że tylko nieliczni dadzą się zwieść.

W Objawieniu 13 to zagadnienie jest jasno przedstawione; [Objawienie 13:11-17, cytowane].

To jest próba, którą lud Boży musi przejść, zanim zostanie opieczętowany. Wszyscy, którzy dowiedli swej wierności Bogu, zachowując Jego prawo i odmawiając przyjęcia fałszywego sabatu, staną pod sztandarem Pana Boga Jehowy i otrzymają pieczęć Boga żywego. Ci, którzy porzucą prawdę pochodzącą z nieba i przyjmą niedzielny sabat, otrzymają znamię bestii. Manuscript Releases, tom 15, 15.

Zewnętrzna linia proroctwa zostaje odpieczętowana w historii wersetu jedenastego rozdziału jedenastego Księgi Daniela, a wewnętrzna linia zostaje odpieczętowana w Księdze Objawienia, rozdział jedenasty, werset jedenasty. Zewnętrzna linia wskazuje, w jaki sposób obraz bestii, który

przedstawia połączenie kościoła i państwa, z kościołem sprawującym kontrolę nad tym związkiem, powstaje w okresie sądu nad żywymi. Wewnętrzna linia wskazuje, w jaki sposób obraz Chrystusa, który przedstawia połączenie boskości z człowieczeństwem, kształtuje się podczas sądu nad żywymi.

Ruch reformy trzeciego anioła i stu czterdziestu czterech tysięcy rozpoczął się w czasie końca, w 1989 roku, co ukazuje werset dziesiąty jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Wówczas rozpoczęło się pełne wypełnienie dwunastego rozdziału Księgi Daniela.

I powiedział: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

Dziesiąty werset jedenastego rozdziału oznacza początek „procesu oczyszczenia”, przedstawionego przez pierwszego anioła jako bojaźń Boża. Wersety jedenasty i dwunasty ukazują miejsce, w którym sto czterdzieści cztery tysiące zostają wybieleni. Księga Zachariasza opisuje to doświadczenie.

I ukazał mi Jozuego, arcykapłana, stojącego przed Aniołem Pana, a Szatan stał po jego prawicy, by mu się sprzeciwić. I rzekł Pan do Szatana: Niech Pan zgromi cię, Szatanie; niech zgromi cię Pan, który wybrał Jerozolimę. Czyż nie jest on głównią wyrwaną z ognia? A Jozue był ubrany w brudne szaty i stał przed Aniołem. I odezwał się i rzekł do tych, którzy stali przed nim: Zdejmijcie z niego brudne szaty. A do niego powiedział: Oto zdjąłem z ciebie twoją winę i przydzieję cię w szaty odświętne. I rzekłem: Niech włożą na jego głowę czysty zawój. Włożyli więc na jego głowę czysty zawój i ubrali go w szaty. A Anioł Pana stał obok. Zachariasza 3:1-5.

Ten fragment znajduje wypełnienie w ostatecznym dziele Chrystusa jako Arcykapłana i przedstawia zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy.

„Widzenie Zachariasza dotyczące Jozuego i Anioła odnosi się ze szczególną mocą do doświadczenia ludu Bożego w końcowych scenach wielkiego dnia pojednania. Kościół resztki zostanie wówczas poddany wielkiej próbie i udręce. Ci, którzy zachowują przykazania Boże i wiarę Jezusa, odczuwają gniew smoka i jego zastępów. Szatan uważa cały świat za swoich poddanych; zyskał panowanie nawet nad wieloma, którzy podają się za chrześcijan. Ale jest tu mała grupa, która sprzeciwia się jego zwierzchnictwu. Gdyby mógł zgładzić ich z ziemi, jego triumf byłby całkowity. Tak jak wpływał na pogańskie narody, aby zniszczyły Izraela, tak w niedalekiej przyszłości podburzy złe moce ziemi, aby zniszczyły lud Boży. Od ludzi będzie się wymagać posłuszeństwa ludzkim edyktom, wbrew Bożemu prawu.” Prorocy i królowie, 587.

„Końcowe sceny wielkiego Dnia Pojednania” to zapieczętowanie najpierw stu czterdziestu czterech tysięcy, po czym następuje zapieczętowanie innych dzieci Bożych, które obecnie są w Babilonie.

Gdy lud Boży umartwia swe dusze przed Nim, błagając o czystość serca, pada rozkaz: "Zdejmijcie brudne szaty", a brzmią słowa otuchy: "Oto zdjąłem z ciebie twoją nieprawość i

przyodzieję cię w odświętne szaty." Zachariasza 3:4. Doświadczony, kuszony, wierny dzieci Boże zostają przyodziane w nieskalaną szatę sprawiedliwości Chrystusa. Wzgardzona resztką zostaje przyodziana w chwalebne szaty; już nigdy więcej nie zostanie skalana zepsuciem świata. Ich imiona zostają zachowane w księdze życia Baranka, zapisane wśród wiernych wszystkich wieków. Oparli się podstępom zwodziciela; ryk smoka nie odwiódł ich od wierności. Teraz są na wieki bezpieczni przed podstępami kusiciela. Ich grzechy zostają przeniesione na sprawcę grzechu. Na ich głowach zostaje osadzona 'piękna mitra'.

Podczas gdy szatan podnosił swoje oskarżenia, święci aniołowie, niewidzialni, przechodzili tam i z powrotem, nakładając na wiernych pieczęć Boga żywego. To ci, którzy stoją na górze Syjon z Barankiem, mając na czołach wypisane imię Ojca. Śpiewają pieśń nową przed tronem, pieśń, której nikt nie może się nauczyć, prócz stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy zostali wykupieni z ziemi. „To są ci, którzy idą za Barankiem, dokądkolwiek idzie. Ci zostali wykupieni spośród ludzi, jako pierwociny dla Boga i dla Baranka. A w ich ustach nie znaleziono fałszu; są bowiem bez skazy przed tronem Bożym.” Objawienie 14:4–5.

Teraz następuje pełne wypełnienie słów Anioła: „Słuchaj teraz, Jozue, arcykapłanie, ty i twoi towarzysze, którzy zasiadają przed tobą; albowiem są mężami budzącymi zdumienie; bo oto wyprowadzę mojego Sługę, Latorośl.” Zachariasza 3:8. Chrystus objawia się jako Odkupiciel i Wybawca swego ludu. Teraz rzeczywiście reszta staje się „ludźmi budzącymi zdumienie”, gdy ły i upokorzenie ich pielgrzymki ustępują miejsca radości i czci w obecności Boga i Baranka. „W owym dniu Latorośl Pana będzie piękna i chwalebna, a owoc ziemi będzie wspaniały i ozdobny dla tych, którzy ocaleją z Izraela. I stanie się, że ten, kto pozostanie na Syjonie, i ten, kto się ostoi w Jeruzalemie, będzie nazwany świętym, każdy, kto jest zapisany wśród żyjących w Jeruzalemie.” Izajasza 4:2, 3. Prorocy i królowie, 591, 592.

Zapiecztowanie jest drugim etapem tego, co u Daniela określono jako "oczyszczeni, wybieleni i doświadczeni". Wersety jedenasty i dwunasty wskazują na ostateczny wzlot i upadek Rosji, proroczego króla Południa, który poprzedza bitwę pod Panium, opisaną w wersetach trzynastym, czternastym i piętnastym. Gdy stu czterdziestu czterem tysiącom Chrystus zdejmie brudne szaty w zamykających scenach wielkiego dnia pojednania, wówczas otrzymują "czystą mitrę", co u Daniela odpowiada awansowi do rangi trzeciego władcy, wraz ze szkarłatną szatą i złotym łańcuchem. To również u Józefa dar złotego łańcucha, jego awans na drugiego władcę oraz dar królewskiego pierścienia. "Pierścień" oznacza królewską pieczęć, której władca używał, by opieczetowywać swoje prawa królewską pieczęcią.

Dariusz użył swego sygnetu, aby opieczetować jamę, w której umieszczono Daniela wśród lwów.

Wtedy król wydał rozkaz i przyprowadzono Daniela, i wrzucono go do jamy lwów. A król przemówił i rzekł do Daniela: Twój Bóg, któremu nieustannie służysz, On cię wybawi. I przyniesiono kamień i położono go na otworze jamy; a król zapiecztował go swoim sygnetem oraz sygnetami swoich dostojników, aby postanowienie dotyczące Daniela nie zostało zmienione. Daniel 6:16, 17.

Hebrajskie słowo tłumaczone jako „sygnet” to H5824 u Stronga i wywodzi się od rdzenia odpowiadającego H5823; oznacza pierścień sygnetowy (wygrawerowany). Jozue przed aniołem,

Daniel w jamie lwów, Józef przed faraonem reprezentują opieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, które jest drugą próbą w Daniela 12, gdzie ci, którzy zostali oczyszczeni, następnie zostają „wybieleni”, zanim zostaną „poddani próbie”. Te linie są także reprezentowane przez „Zorobabela”, „syna Szealtielia”.

W owym dniu, mówi Pan Zastępów, wezmę cię, o Zorobabelu, mój sługo, synu Szealtielia, mówi Pan, i uczynię cię jak sygnet, gdyż wybrałem cię, mówi Pan Zastępów. Aggeusza 2:23.

Zorobabel znaczy „potomek Babilonu”, a jego ojcem był Salatiel, co znaczy „wyproszony u Boga”. Zorobabel reprezentuje poselstwo drugiego anioła, które wzywa potomstwo Babilonu do Bożej owczarni w dniach ostatecznych. Element „modlitwy” jest związany ze stu czterdziestoma czterema tysiącami, którzy wzywają ostatnie potomstwo Babilonu do wyjścia, ponieważ takie przebudzenie następuje tylko przez modlitwę.

Odnowa prawdziwej pobożności wśród nas jest największą i najpilniejszą ze wszystkich naszych potrzeb. Dążenie do tego powinno być naszym pierwszym zadaniem. Musimy gorliwie zabiegać o błogosławieństwo Pana, nie dlatego, że Bóg nie chce nam go udzielić, lecz dlatego, że nie jesteśmy przygotowani, by je przyjąć. Nasz niebiański Ojciec jest bardziej skłonny dać swego Ducha Świętego tym, którzy Go proszą, niż ziemscy rodzice są skłonni dawać dobre dary swoim dzieciom. Ale naszym zadaniem jest, poprzez wyznanie win, uniżenie, pokutę i usilną modlitwę, spełnić warunki, na których Bóg obiecał udzielić nam swego błogosławieństwa. Przebudzenia można oczekiwać jedynie w odpowiedzi na modlitwę. Dopóki ludzie są tak pozbawieni Bożego Ducha Świętego, nie potrafią należycie docenić głoszenia Słowa; lecz gdy moc Ducha dotknie ich serc, wygłaszane kazania nie będą bezowocne. Prowadzeni nauką Bożego Słowa i działaniem Jego Ducha, przy zachowaniu roztropności, ci, którzy uczestniczą w naszych nabożeństwach, zdobędą cenne doświadczenie, a po powrocie do domu będą gotowi wywierać zdrowy wpływ.

Dawni chorążowie wiedzieli, co znaczy zмагаć się z Bogiem na modlitwie i radować się wylaniem Jego Ducha. Lecz ci odchodzą z areny działania; a kto wstępuje, by zająć ich miejsca? Jak ma się sprawa ze wschodzącym pokoleniem? Czy są nawróceni do Boga? Czy jesteśmy świadomi dzieła, które dokonuje się w niebiańskiej świątyni, czy też czekamy, aż jakaś przemożna moc zstąpi na kościół, zanim się ockniemy? Czy mamy nadzieję ujrzyć ożywienie całego kościoła? Ten czas nigdy nie nadejdzie.

„W kościele są osoby, które nie są nawrócone i które nie zjednoczą się w gorliwej, skutecznej modlitwie. Musimy podjąć to dzieło indywidualnie. Musimy więcej się modlić, a mniej mówić. Nieprawość się mnoży i trzeba nauczyć ludzi, by nie zadowalali się pozorem pobożności bez ducha i mocy. Jeśli będziemy skupieni na badaniu własnych serc, odrzucaniu naszych grzechów i korygowaniu naszych złych skłonności, nasze dusze nie będą unosić się próżnością; będziemy nieufni wobec samych siebie, mając trwałe przekonanie, że nasza zdolność jest z Boga.” Wybrane Poselstwa, tom 1, 121, 122.

W Księdze Daniela przedstawiono kamień milowy modlitwy: modlitwę o zrozumienie zewnętrznego przesłania w rozdziale drugim oraz modlitwę o wypełnienie wewnętrznego przesłania przedstawionego w rozdziale dziewiątym. Zorobabel i jego ojciec Szealtiel reprezentują

zapieczerowanie stu czterdziestu czterech tysięcy podczas drugiej próby, która jest wizualnym testem obrazu bestii, a zarazem wewnętrzną próbą przedstawioną w Księdze Objawienia, rozdział jedenasty, werset jedenasty, oraz zewnętrzną próbą przedstawioną w Księdze Daniela, rozdział jedenasty, werset jedenasty.

Będziemy kontynuować omawianie wersetu jedenastego w następnym artykule.